

garetha, agga se olli meile liig pik ja raske wålja öolda; Kreta on palju kergem. Se peab kõik se páew selle piissukejé járrele wata- ma ja temmaga mängima; tedda kaenia alt finni hoides, weab ta tedda ühhest paigast teise tagga, sest temma ei sa veel omma jalgega kusragile. Ma olleks selle lapsega tõdeste üsna kimpus ollewad, kui mul Kretat ei olleks."

"Ühhe sesugguse kulla tükki járrele ei maksa siis ennam sõnna kallutada," ütles tohter pealt nähhes pahhase melega. — "Jah tõdeste, auus herra," wästas emma, "ma ei wöi mitte, selle piissukejé párrast on ta muulle wágga tarwi!" seal jures pühkis emma pöllega higgi, mis tal hirmu párrast mõda palgeid mahha joostis. — "Siis peame meie kül sedda keige piisemat ja sellega ühhes — fa kõige raske- mat koormat sinnu kaelast árravötma, kelle párrast kõik teised nenda håddaste tarwi on," ütles tohter jálle, wággiise ennast tössisel nául piddades. „Proua sowiks kül úht suremat last sada; agga minnu arwates posle sest suurt luggu: sedda piisem ta on, sedda ennam õp-

pib ta fa omma kassuwannemaid armastama. Kas posle tössi!"

"Sedda minnu Jukkut? — Ei auus herra, sedda pöksu p . . . t ei sa kegi!" — „Agga se laps on sul jo ommeti ilma ašjata ristiks faelas. Mõtle járrele, kui palju sul korraga kergem on, kui sa sest piissukejest lahti saad, armas Lisa!" — „Ei, ei, ei! tedda ei anna minna mitte!" Ta tömbas sure tuhhinaga sed- da pöksu omma süüle, ondís temmale mitmese fohta suud ja wiis tedda tappa, nagu tahhaks ta tedda ühhe sure õnnetuse eest árra hoida.

Ligutud süddamega watas tohter taffa jár- rele ja húdis rõömsa heálega: „Mis ma suit otsisin, ei olle ma mitte leidnud; ma ollen agga leidnud, et ellu òn mitte üksi uhke maeades, waid fa piiskeste onnikeste sees leida on. Kus usk ja lotus nenda teine teise kääekdrwas kái- wad, kui siin, seal ei wöi fa se peaasjि ar- mastus mitte pududa."
